

Sygn. akt IV Ua 5/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Elżbieta Wojtczuk

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Jerzy Zalasieński (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. w S.

sprawy z wniosku J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z udziałem zainteresowanego S. R.

o prawo do zasiłku chorobowego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 grudnia 2015r. sygn. akt IV U 187/15

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 5/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11.12.2015 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt I zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 15.04.2015 r. w ten sposób, że ustalił przyznał J. K. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 23.01.2015 r. do dnia 8.04.2015 r. i w pkt II w pozostałej części odwołanie oddalił.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że J. K. jest zatrudniony u S. R. (...) w Ż. od 23.01.2015 r. jako robotnik budowlany.

W dniu 23.01.2015 r. J. K. wykonywał roboty budowlane wraz z S. R., P. T. i Z. F. w S. M.. Ich praca polegała na demontażu rusztowania i wciągarki znajdującej się na górnej kondygnacji rusztowania. W trakcie wykonywania tej pracy J. K. spadł z wysokości ok. 8 metrów. W momencie zdarzenia J. K. nie znajdował się w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu I instancji odwołanie ubezpieczonego okazało się częściowo uzasadnione.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną

zewnątrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy z tytułu wypadku przy pracy przysługuje zasiłek chorobowy dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 w/w ustawy świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują również ubezpieczonemu, który, będąc w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających lub substancji psychotropowych, przyczynił się w znacznym stopniu do spowodowania wypadku.

Kwestią sporną między stronami był fakt, czy w momencie zdarzenia ubezpieczony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

W myśl art. 115 § 16 pkt 1 i 2 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W celu ustalenia, czy w dniu zdarzenia ubezpieczony znajdował się w stanie nietrzeźwości Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego M. R.. W sporządzonej opinii biegły stwierdził, że analiza materiału dowodowego znajdującego się w aktach nie pozwala w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości stwierdzić, jaka była zawartość alkoholu we krwi ubezpieczonego w momencie wypadku przy pracy.

W związku z wnioskami biegłego, nie kwestionowanymi przez strony procesu, Sąd uznał, że brak jest dowodów na to, iż w chwili zdarzenia ubezpieczony był w stanie nietrzeźwości, co uzasadniałoby odmowę przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego.

W pozostałej części odwołanie ubezpieczonego okazało się nieuzasadnione. Nie ulega bowiem wątpliwości, że okres od 23.01.2015 r. do 21.02.2015r. (30 dni) jest okresem wyczekiwania na zasiłek chorobowy, a za okres niezdolności do pracy od 22.02.2015r. do 26.03.2015r. ubezpieczonemu przysługuje wynagrodzenie wynikające z art. 92 kp.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i 2 kpc Sąd orzekł jak w wyroku.

Apelację od części powyższego wyroku, tj. w zakresie pkt I, złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez błędną wykładnię tego przepisu. Organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. W uzasadnieniu apelacji ZUS wskazał, iż Sąd Rejonowy przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, ponieważ pominął okoliczność, iż przeprowadzone badanie krwi wykazało u ubezpieczonego zawartość alkoholu na poziomie 0,1%. Co prawda biegły przyznał, iż na podstawie materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy nie pozwala w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości stwierdzić, czy poszkodowany w chwili wypadku znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, czy też nie, ale uwzględniając ustalenia dokonane w sprawie, zdaniem organu rentowego nie można tego wykluczyć. Powyższego nie wykluczył również sam biegły. ZUS wyraził ponadto dezaprobatę do stwierdzenia biegłego, iż wynik badania laboratoryjnego w kierunku obecności alkoholu etylowego w surowicy winien służyć wyłącznie do celów klinicznych i nie może stanowić materiału dowodowego (nie może być użyty do potrzeb prawnych). Mając na względzie brak kategoryczności stwierdzeń biegłego, nie było podstaw do uznania przez Sąd Rejonowy, iż w chwili zdarzenia ubezpieczony nie był w stanie nietrzeźwości. Organ rentowy zarzucił, iż obowiązkiem Sądu I instancji było wywołanie dowodu z opinii innego biegłego celem wyjaśnienia spornej okoliczności. Błąd ten, zdaniem autora apelacji, rzutował na błędną wykładnię przepisu art. 21 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest niezasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Logicznie uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.10.1998r. IICKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania zgodnie z art. 233 par.1 kpc. W apelacji wnioskodawcy przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128).

W pierwszej kolejności należy więc odnieść się przedstawionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 kpc. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzut ten nie może przynieść zamierzonego przez autora rezultatu. Organ rentowy prezentując swoje stanowisko stwierdził, iż Sąd pierwszej instancji pominął wynik przeprowadzonego u ubezpieczonego badania krwi, który wykazał zawartość alkoholu na poziomie 0,1%. Należy mieć jednak na uwadze, iż Sąd Rejonowy wydając rozstrzygnięcie oparł się na wywołanej opinii sądowo-lekarskiej. Biegły sporządzając opinię dysponował wynikami powyższego badania z dnia 23.01.2015 r. wskazującego na obecność alkoholu etylowego na niższym poziomie niż 0,10 g/l (promil). W treści opinii biegły przywołał bowiem wynik tego badania (opinia k. 152). Biegły jednak, ze względu na niedające się uzupełnić braki w materiale dowodowym w postaci niewystarczającej liczby pobrań krwi, nie mógł zastosować specjalistycznej metody tj. rachunku retrospektywnego celem zbadania ewentualnego stężenia alkoholu we krwi ubezpieczonego. Skoro zatem Sąd Rejonowy oparł się na opinii wydanej przez specjalistę z zakresu medycyny, który znał wynik powyższego badania i mimo tego nie mógł jednoznacznie i w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzić, iż ubezpieczony znajdował się w chwili wypadku w stanie po użyciu alkoholu, czy też nie, to ocenić należy działanie Sądu I instancji za prawidłowe. Na marginesie wskazać należy, iż organ rentowy w toku postępowania przed Sądem Rejonowym miał możliwość zarówno zgłoszenia zastrzeżeń do wydanej opinii jak i wniosków dowodowych. Z uprawnień tych jednak nie skorzystał. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż ciężar udowodnienia okoliczności znajdowania się przez ubezpieczonego w stanie nietrzeźwości i przyczynienia się w znacznym stopniu do spowodowania wypadku spoczywał na organie rentowym. Dlatego też zarzut ZUS dotyczący niedopełnienia przez Sąd obowiązku wywołania dowodu z opinii innego biegłego celem wyjaśnienia spornej okoliczności, nie powinien zasługiwać na aprobatę.

Wobec powyższego, w oparciu o tak ustalony stan faktyczny stwierdzić należy, iż zarzut poczynienia przez Sąd Rejonowy błędnej wykładni przepisu art. 21 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie zasługuje na uwzględnienie. Apelujący nie wskazał, na czym miałyby polegać błąd Sądu Rejonowego przy wykładni powyższego przepisu. Sąd Okręgowy uznał, iż nie ma podstaw do przyjęcia, że Sąd I instancji poczynił błędną wykładnię art. 21 ust. 2. W konsekwencji, przepis ten został prawidłowo zastosowany przy wydawaniu rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.